צוואות השבטים — צוואת נפתלי הבן השמיני ליעקב ובן בלהה

העתקת צואת נפתלי אשר צוה לפני מותו בשנת שלשים ומאה לחייו:

ויהי כאשר נאספו בניו בחדש השביעי בראשון לחדש ויעש להם משתה:

ויהי ממחרת כאשר הקיץ משנתו ויאמר להם הנה אנכי מת ולא האמינו לו:

ויברך את־יי ויתחזק ויאמר להם הנה אנכי מת אחרי המשתה אשר עשיתי אתמול:

ויען ויאמר אל־בניו שמעו בני בני נפתלי והקשיבו לאמרי אביכם:

אותי ילדה בלהה כי עשתה רחל בערמה ותתן ליעקב את־בלהה תחתיה ותהר ותלד אותי על־ברכי רחל ועל־כן קראה את־שמי נפתלי:

ותאהבני רחל מאד כי נולדתי על־ברכיה ובעודני רך ותשקני ותאמר מי יתן־לי אח לך יוצא מרחמי וישוה לך:

ועל־כן דמה אלי יוסף בכל כתפלת רחל:

ואמי בלהה היתה בת־רתי אחי דבורה מינקת רבקה אשר נולדה ביום הולד רחל:

ויהי רתי ממשפחת אברהם כשדי ירא אלהים חפשי ומזרע היחש:

ויהי כאשר נפל בשבי ויקנהו לבן ויתן־לו את־עדנה שפחתו לאשה ותלד בת ויקרא שמה זלפה על־שם העיר אשר בה נשבה:

ואחרי־כן ילדה לו את־בלהה לאמר נבהלה בתי כי אך נולדה ותתפש בשדי אמה ותבהל לינק:

ואנכי הייתי קל ברגלי כאחת האילות ויועידני אבי לכל־בשורה וגם־ברכני להיות כאילה:

כי כאשר ידע היוצר את־הכלי כמה יכיל ולפיהו יביא חמר ככה יצר גם־יי את־הגויה בדמות הרוח ולפי כח הגוף יפח הרוח:

ולא יהי יתרון בינותם עד־לשלישית השערה כי במשקל ובמדה ובקו נוצר כל־יצור:

וכאשר ידע היוצר שרות כל־כלי למה יכשר ככה יודע יי כל־בשר את־הגבול אשר עדיו יתהלך בטוב ומתי יחל הרע:

כי אין יצור ואין מחשבה ויי לא ידעם כי את־כל־האדם ברא בצלמו:

ככח האדם כן פעלו כתבונתו כן מעשהו כאשר זמם כן־יבצע כלבו כן־פיו כעינו כן שנתו כנפשו כן דברו אם־בתורת יי ואם־במעשי בליעל:

וכאשר הבדל בין אור לחשך בין ראיה לשמיעה ככה הבדל גם בין־איש לרעהו ובין אשה לרעותה ואין אשר יאמר כי ידמו אחד לשני בפניהם או בדעתם:

כי כל פעל אלהים בסדר חמשת החושים בראש ואת־הצואר חבר עם־הראש ויתן עליו שער ליפי ולתפארת ולב להבין בטן להפריש קבה קנה לבריאות כבד לכעס מרה למרירות טחול לשחוק כליות לעצה ירכים לכח צלעות למשכב מתנים לעז וכאלה:

וככה בני יהיו כל־מעשיכם בסדר לטוב וליראה את־האלהים ואל תחפזו לעשות בגאוה וגם־לא דבר בלא עתו:

כי כאשר יאמר לעין שמעי והיא לא תוכל כן לא־תוכלו להאיר מעשיכם אם בחשך תהיו:

ואתם אל־תמהרו להרע את־מעשיכם בתאות־בצע ולפתות את־נפשכם בדברי־שוא כי אם־תחרישו בטהר לבב תדעו להתחזק ברצון יי ולתעב רצון בליעל:

השמש והירח והכוכבים לא ישנו צבאם כן לא תמירו גם אתם את־תורת אלהים במשובת מעשיכם:

כי הגוים הלכו שולל ויעזבו את־יי וימירו את־דרכם ויכנעו לפני עץ ואבן ורוחות תעתועים:

לא־כן אתם בני אשר הכרתם ברקיע בארץ ובים ובכל־היצורים את־יי עושם לבל־תהיו כאנשי סדום אשר המירו את־דרכם:

ככה השחיתו גם־הנפילים את־דרכם אשר קללם יי בעת המבול וישם בגללם את־הארץ שממה מיושביה וכל־הצומח בה:

ואת־כל־אלה הנני אומר לכם בני קראתי בספר חנוך אשר גם־אתם תסורו מאחרי יי ותלכו בכל־חטאת הגוים ותעשו כל־רשעת סדום:

והביא יי עליכם שבי ועבדתם שם את־אויביכם וצרה וצוקה תכניע אתכם עד השמיד יי את־כלכם:

ונשארתם מתי־מעט ושארית ואז תשובו וידעתם את־יי אלהיכם והשיבכם יי לארצכם כרב חסדיו:

והיה כי־ישובו אל־ארץ אבותיהם ושבו ושכחו את־יי ופשעו:

והפיצם יי על־פני כל־הארץ עד־בא חסד יי:

ובשנת הארבעים לחיי ראיתי חזון על־הר הזיתים מקדם לירושלים כי השמש והירח נדמו:

והנה יצחק אבי־אבי ויאמר אלינו רוצו ותפשו איש כפי כחו והיה אשר יחזיק בם והיו לו השמש והירח:

ונרץ כלנו יחד ויתפש לוי את־השמש ויעבר יהודה ויתפש את־הירח וירומו שניהם אתם:

ויהי לוי כשמש והנה עלם מושיט לו שנים עשר ענפי תמר ויהודה נוצץ כלבנה ותחת רגליהם שתים עשרה קרנים:

וירוצו לוי ויהודה גם־שניהם ויחזיקו בם:

והנה שור פר על־הארץ ושתי קרנים גדולות לו וכנפים בגבו ככנפי הנשר ונחפץ להחזיק בו ולא יכלנו:

ויבא יוסף ויחזק־בו וירום אתו יחד:

ואנכי ראיתי כי שם הייתי והנה מגלה קדושה נראתה לנו לאמר האשורים המדים הפרסים הכשדים והסורים ינהלו את־שבי שנים עשר שבטי ישראל:

וארא עוד מקץ שבעה ימים והנה אבינו יעקב עומד על־שפת ים ימניה ואנחנו בניו אתו:

והנה אניה באה בלא מלחים ורבי־חובל ועל־האניה כתוב אנית יעקב:

ויאמר אלינו אבינו הבה נרדה לתוך אניתנו:

והיה כאשר באנו לתוכה והנה סער חזק התחולל ורוח־סופה גדולה ואבינו אשר אחז בהגה הלך מאתנו:

ואנחנו נשאנו על־הים בסערה ותמלא האניה מים ותנד בתוך הגלים עד־אשר נשברה:

וימלט יוסף על־הסירה האחת וגם־אנחנו נפרדנו איש מאחיו על־תשעה קרשים ויהודה ולוי היו על־האחד:

ונפץ כלנו עד־לקצוי ארץ:

ויחגר לוי שק ויתפלל אל־האלהים:

ויהי כי חדל הסער ותגע האניה אל־היבשה בשלום:

והנה יעקב אבינו בא ונשמח כלנו יחדו:

ואגיד ליעקב אבינו את־שני החלומות האלה ויאמר אלי בוא יבאו הדברים האלה בעתם אחרי אשר ישראל יענה הרבה:

ויאמר אלי אבי אחרי־כן אוחילה לאל כי עוד יוסף בני חי כי ראיתי תמיד אשר יספרהו יי יחד אתכם:

ויבך ויאמר אללי לי בני יוסף כי חי אתה ואנכי לא אראך וגם־אתה לא תראה את־יעקב אשר הולידך:

לקול דבריו בקשתי לבכות גם־אני ויהי כאש עצורה בלבבי להגיד־לו כי נמכר יוסף ואולם יראתי מפני אחי:

הנה בני הראיתי אתכם את־אחרית הימים כי כל־אלה יקרו את־ישראל:

ואתם תצוו את־בניכם אחריכם אשר יתחברו אל־לוי ויהודה כי ביהודה תקום תשועת ישראל ובו יברך יעקב:

כי בשבטו יראה אלהים להציל את עם־ישראל ויקבץ את־הצדיקים מבין הגוים:

וכי תעשו גם־אתם בני את־הטוב יברכוכם בני־איש וגם־מלכים ובכם יתפאר אלהים בין הגוים והשטן ינוס מפניכם וחיות השדה ייראו מכם ויי יאהבכם ומלאכים יסוככו עליכם:

כי כאשר יגדל איש את־הילד היטב יפקד שמו לטובה ככה יפקד גם־זכרכם לטוב לפני אלהים כי תעשו את־הטוב:

ואשר לא יעשה טוב יקללהו מלאכים ואנשים ואלהים יחלל על־ידו בין הגוים והשטן יעשהו כלי־משכן לו וכל־חית השדה תרדה־בו ויי ישטמהו:

כי גם־מצות התורה שני פנים להן ובתבונה תמלאנה:

עת לאדם לדעת את־אשתו ועת פרש ממנה לתפלתו:

כי שניהם הנם מצות יי ואם־לא ישמרו על־פי דרכם יביאו חטא גדול על־בני האדם וככה גם־שאר המצות:

ואתם בני היו חכמים ונבונים באלהים כי ידעתם את־דרך מצותיו ואת־חקי כל־מעשה למען יאהבכם יי:

ויצו אותם כאלה ויאמר אליהם אשר יעלו את־עצמותיו אתם חברונה ויקברהו עם־אבותיו:

ויהי אחרי אשר אכל ושתה אתם בשמחת־לבב ויכס את פניו ויגוע:

ויעשו בניו ככל אשר צום אביהם: